

Sygn. akt I PK 181/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa A. Z.
przeciwko (...) Ośrodkowi Kultury w K.
o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 29 stycznia 2014 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w J. z dnia 30 września 2013 r., którym oddalono powództwo A. Z. skierowane przeciwko (...) Ośrodkowi Kultury w K. i Burmistrzowi Miasta i Gminy w K. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (jednolity tekst:

Dz.U. z 2012 r., poz. 406 ze zm.), a także na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 379 pkt 1 k.p.c., art. 386 § 2 i 3 w związku z art. 382 w związku z art. 378 § 1 w związku z art. 464 § 1 k.p.c., art. 233 k.p.c. i art. 382 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego oraz przekazanie odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na nieważność postępowania, a także dlatego, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany (...) Ośrodek Kultury wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony, między innymi, w ten sposób, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej w sprawie dotyczącej odszkodowania za niezgodne z prawem odwołanie ze stanowiska dyrektora instytucji kultury. Poglądu skarżącego w tym zakresie nie można jednak podzielić. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wyjaśnione, że powołanie

dokonane na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej stanowi podstawę nawiązania stosunku pracy z dyrektorem instytucji kultury (por. uchwałę z dnia 11 stycznia 2005 r., I PZP 11/04, OSNP 2005 nr 9, poz. 123). Odwołanie ze stanowiska prowadzi zatem do rozwiązania tego stosunku pracy. Roszczenia ze stosunku pracy, w tym roszczenie o odszkodowanie w związku z niezgodnym z prawem jego rozwiązaniem, którego powód żądał w niniejszej sprawie, są, jako sprawy z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c., sprawami cywilnymi w rozumieniu art. 1 k.p.c. Sprawy te nie należą do właściwości sądów szczególnych w rozumieniu art. 2 § 1 k.p.c., ani też nie zostały przekazane przez przepisy szczególne do właściwości takich sądów. Zgodnie z art. 2 § 1 k.p.c., należą więc do właściwości sądów powszechnych.

Droga sądowa w sprawie była więc dopuszczalna, a zatem nie doszło do nieważności postępowania, a tym samym nie występuje taka przesłanka uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna jest nadto oczywiście uzasadniona „bowiem Sąd Okręgowy w K. dokonał wykładni art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (...) w sposób sprzeczny z jego brzmieniem”, a także dlatego, że „Sąd Okręgowy w K. uznał, że w sytuacji, gdy powód odwołuje się do sądu kwestionując rozwiązanie z nim umowy o pracę ta okoliczność, czy powód był członkiem związków zawodowych, stowarzyszeń zawodowych i twórczych właściwych ze względu na rodzaj prowadzonej działalności przez pozwanego nie ma żadnego znaczenia. Bez znaczenia jest zatem, czy przy dokonywaniu odwołania powoda zastosowano przepis art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (...). Takie stanowisko Sądu Okręgowego w K. nie znajduje żadnego uzasadnienia prawnego, nie ma bowiem żadnych podstaw, by w sposób dowolny stosować przepisy powszechnie obowiązującego prawa. Ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej nie zawiera żadnego przepisu, który zwalniałby w ustalonym przez Sąd Okręgowy w K. stanie faktycznym od obowiązku konsultacji. Tymczasem przy rozwiązaniu umowy o pracę z powodem nie zastosowano tego trybu, co samo z siebie przeświadczało o

wadliwości jego dokonania i tym samym obligowało do zasądzenia odszkodowania”.

W ten sposób skarżący w istocie odwołał się do podstaw skargi, a konkretnie do podniesionych tam zarzutów naruszenia art. 15 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz art. 233 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Odwołanie się dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do podstaw skargi nie może zaś wywołać żadnego skutku nie tylko dlatego, że podstawy skargi nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, ale również z tego względu, iż rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania, skoro wskazuje się w nim jedynie na dokonanie wykładni art. 15 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej „w sposób sprzeczny z jego brzmieniem”, a także na błędne uznanie, że bez znaczenia jest, czy „przy dokonywaniu odwołania powoda zastosowano przepis art. 15 ust. 1” powołanej ustawy. Dodać do tego trzeba, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wcale nie wynika, ażeby Sąd Okręgowy stwierdził w ogólności brak obowiązku konsultacji z organizacjami, o których mowa

w art. 15 ust. 1 ustawy. Dokonując wykładni tego przepisu w sposób wskazany w motywach orzeczenia uznał jedynie, że organizacje wskazane przez powoda nie mieszczą się w kręgu podmiotowym objętym przepisem.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.